

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 19/07/2024

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 191

Hòa Thượng nhắc, chúng ta phải luôn nhớ đến thế giới Tây Phương Cực Lạc. Chúng ta làm những việc ở thế gian là vì chúng ta từ bi xuất phương tiện. Chúng ta tận tâm tận lực làm những việc cần làm nhưng chúng ta không lưu lại trong tâm, trong tâm chúng ta chỉ có thế giới Tây Phương Cực Lạc. Nếu chúng ta dính mắc vào những việc mình đã làm thì tâm chúng ta ở thế giới Ta Bà, chúng ta không thể đến thế giới Tây Phương Cực Lạc.

Tâm chúng ta không chuyên nhất, chúng ta niệm Phật bị gián đoạn là do phiền não, nghiệp chướng của chúng ta rất nặng. Tất cả chúng sanh đều có đại căn, đại bệnh là chúng ta quá quen với việc khởi phiền não, tập khí, quá xa lạ với câu Phật hiệu. Người kiểm soát tâm tốt thì họ sẽ không để tập khí, phiền não phát tác, khởi hiện hành. Nhà Phật nói: *“Tu hành giống như chèo thuyền ngược nước”*. Chúng ta phải giữ được tâm thường hằng, chúng ta chênh mảng, chúng ta quên chèo thuyền thì chiếc thuyền sẽ bị trôi lù đi rất xa.

Hòa Thượng nói: *“Mỗi lúc, mỗi nơi chúng ta phải đề cao cảnh giác, phản tỉnh chính mình”*. Chúng ta thường tự tiện thả trôi tâm. Người xưa nói: *“Tâm viên ý mã”*. Ý của chúng ta giống như con ngựa thả rông trên cánh đồng, tâm chúng ta như con khỉ tự do chuyền cành. Tu hành là chúng ta luôn phản tỉnh, đề cao cảnh giác, chúng ta chân thật tu hành thì chúng ta sẽ có công đức, phước báu.

Hòa Thượng từng nói: *“Chúng ta đừng nghĩ là chúng ta đang độ chúng sanh, hằng ngày, chúng ta không làm phiền chúng sanh là tốt cho chúng sanh rồi!”*. Trong vô hình chung chúng ta làm phiền lòng chúng sanh nhưng chúng ta không phản tỉnh. Buổi sáng, khi chúng ta học Zoom, Ban kỹ thuật phải tắt tiếng, tắt hình của những người ngồi học không nghiêm túc. Việc nhỏ chúng ta chưa làm được thì chúng ta chưa thể làm được việc lớn.

Hòa Thượng nói, trong suốt 24 giờ, tâm chúng ta không được xen tạp, gián đoạn. Trong mọi hoàn cảnh, môi trường chúng ta đều phải phản tỉnh. Chúng ta chỉ phản tỉnh khi ở trước mọi người, trước Phật thì đó là chúng ta đang ảo danh ảo vọng. Trong *“Đệ Tử Quy”* dạy chúng ta: *“Cầm vật rỗng như vật đầy. Vào phòng trống như có người”*. Chúng ta bước vào căn phòng không có người thì chúng ta cũng phải đầy đủ lễ tiết, không tùy tiện.

Chúng ta phản tỉnh chậm là do tập khí, nghiệp chướng của chúng ta quá nặng. Thời gian chúng ta huân tập Phật pháp quá ít, thời gian chúng ta huân tập tập khí quá nhiều, chúng ta đã huân tập những tập khí, phiền não này từ vô lượng kiếp. Trên Kinh nói: **“Nếu nghiệp chướng của chúng ta có hình tướng thì tam thiên, đại thiên chứa cũng không hết”**. Tam thiên, đại thiên bao gồm vô số tinh cầu, rộng đến vô cùng, vô tận. Chúng ta không làm phiền cho chúng sanh đã là tốt cho chúng sanh, có những việc chúng ta làm tốt cho chúng sanh ở nơi này nhưng lại gây hại cho chúng sanh nơi khác. Người thế gian thường nói đây là: **“Bóp cổ miền xuôi nuôi miền ngược”**

Hòa Thượng nhắc: **“Chúng ta phải nghĩ ra biện pháp để tiêu trừ nghiệp chướng”**. Biện pháp tốt nhất để tiêu trừ nghiệp chướng là chúng ta viễn ly, xa rời hoàn cảnh để làm chúng ta dấy khởi tập khí, ảo danh ảo vọng. Tôi luôn tìm đến chốn tịch tịnh, ít tiếp xúc cảnh duyên. Tôi tích cực làm việc để tâm không vọng tưởng. Ở đây, ngoài thời gian học tập, niệm Phật, dịch thuật, viết chữ, thì tôi còn ra ngoài làm tất cả mọi việc. Khi tôi đến thành phố Hà Nội, thành phố Đà Nẵng, tôi làm việc ở các vườn rau. Tôi tích cực làm những việc lợi ích cho người. Nơi nào làm chúng ta tăng thêm danh, lợi thì chúng ta rời xa. Chúng ta ưa thích cái gì thì chúng ta tìm cách tránh nó vậy thì tập khí của chúng ta không có cơ hội dấy khởi.

Chúng ta có quá nhiều tập khí xấu ác, nếu ở trong môi trường thuận lợi thì những ác hạnh này sẽ hoàn nguyên, hồi phục như cũ. Chúng ta đừng tưởng chúng ta hiền, chúng ta nhìn thấy một người chúng ta ghét thì chúng ta có thể khởi ý niệm mong họ chết đi. Nếu ý niệm của chúng ta có năng lực mạnh mẽ, chúng ta vừa khởi ý niệm muốn người khác chết, người đó liền ngã ra thì chúng ta đã hại biết bao nhiêu người rồi! Chúng ta thử nghĩ xem, chúng ta ác đến mức độ nào! Trong ý niệm, chúng ta đã từng muốn bao nhiêu người chết? Tốt nhất là chúng ta viễn ly, rời xa những chốn có thể làm chúng ta dấy khởi tập khí, phiền não.

Tôi thường nhắc mọi người: **“Chúng ta đừng cho mình có cơ hội”**. Chúng ta có cơ hội thì chúng ta nhất định sẽ hành động, tạo tác. Chúng ta cho rằng một người nào đó là người cùng hung, cực ác nhưng nếu chúng ta ở môi trường như họ thì chúng ta có thể còn ác hơn họ. Người xưa dạy chúng ta: **“Gần người hiền tốt vô hạn”**. Chúng ta gần người hiền thì đức năng, thiện tâm của chúng ta sẽ sinh khởi. Ngày trước, tôi mở một cửa hàng bán phụ tùng và sửa chữa xe máy, gần như ngày nào tôi cũng mở tiệc. Tốt nhất là chúng ta tránh xa những hoàn cảnh có thể làm tập khí, phiền não dấy khởi.

Hòa Thượng nói: **“Niệm Phật là nhân tam muội là quả. Người chân thật có được tâm thanh tịnh thì sẽ có sự hưởng thụ thường hằng này. Chúng ta niệm Phật đến lúc không còn vọng niệm xen tạp, hàng phục được tập khí phiền não thì tâm chúng ta liền có định”**. “Tam muội” là tiếng Phạn nghĩa là chánh định, chánh thọ, là hưởng thụ thường hằng, không mất đi. Chúng ta ăn một món ăn hay chơi một trò chơi, chúng ta có thể cảm thấy rất vui nhưng sau niềm vui đó là nỗi buồn, đây không phải là chúng ta

thật vui. Khi tâm chúng ta đạt đến chánh định thì chúng ta sẽ cảm nhận được niềm vui bất tận, không còn bị chi phối bởi phiền não, vọng tưởng, luôn tự tại, an vui.

Chúng ta niệm Phật chưa có được sức định vì chúng ta niệm Phật một cách hời hợt, lực của câu Phật hiệu chưa đủ mạnh, lực của tập khí, phiền não quá mạnh. Lực của tập khí, phiền não quá mạnh vì chúng ta đã huân tập tập khí, phiền não quá lâu.

Hòa Thượng nói: “**Ban ngày nghĩ cái gì thì ban đêm chúng ta mơ thấy cái đó**”. Chúng ta nghĩ đến điều gì thì điều đó sẽ tạo thành ấn tượng sâu sắc nên khi chúng ta đi ngủ, chúng ta nằm mơ thấy việc đó. Nếu chúng ta nghĩ đến chúng sanh thì trong giấc ngủ, chúng ta cũng thấy mình đang đi làm lợi ích chúng sanh.

Biện pháp tốt nhất để chúng ta niệm Phật có công phu là chúng ta đem cái quen thành cái lạ, đem cái lạ thành cái quen. Chúng ta quen với “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham, sân, si, mạn*” thì chúng ta phải biến những điều này thành lạ, chúng ta không “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham, sân, si, mạn*” nữa.

Hằng ngày, chúng ta vẫn đang xa lạ với việc nhất tâm niệm Phật. Ngay chính bản thân tôi, một ngày tôi niệm đủ mọi thứ nhưng tôi niệm Phật rất ít. Chúng ta niệm Phật nhiều thì chúng ta sẽ đạt được chánh định, chánh niệm, tâm chúng ta sẽ thanh tịnh. Tâm chúng ta thanh tịnh thì chúng ta tương ứng với cõi tịnh. Tâm ô nhiễm thì tương ứng với cõi ô nhiễm. Tâm chúng ta tham, sân, si thì chúng ta tương ứng với tam ác đạo.

Hòa Thượng nói: “**Niệm Phật là nhân, tam muội là quả**”. Chúng ta muốn có quả tam muội thì chúng ta phải tạo nhân niệm Phật dày đặc. Niệm Phật cũng giống như gieo hạt, chúng ta phải gieo thật nhiều hạt, cây mọc lên kín thì sẽ không còn chỗ cho cỏ dại mọc. Trên thực tế, cho dù chúng ta gieo hạt dày đặc, cây mọc lên rất nhiều nhưng vẫn có cỏ dại mọc chen vào. Chúng ta trồng ít cây thì cỏ dại sẽ càng lên nhiều. Hằng ngày, chúng ta niệm Phật nhiều nhưng tâm chúng ta vẫn có vọng tưởng, tập khí, phiền não xen vào. Chúng ta niệm câu Phật hiệu nhiều thì chúng ta sẽ ít vọng tưởng, chúng ta niệm câu Phật hiệu một cách rời rạc thì vọng tưởng, tập khí xấu ác sẽ đua nhau dậy khởi. Mọi người thường dùng tràng hạt, máy niệm Phật để nhắc mình nhớ niệm Phật. Trong nhà tôi để rất nhiều máy niệm Phật nhưng trong tâm tôi vẫn tràn ngập vọng tưởng, sân si.

Hằng ngày, tôi đều đưa con gái tôi lên chùa, trước cửa chùa từ lâu đã có một tấm bia đá rất to nhưng hôm qua con gái tôi mới nhìn thấy tấm bia đó. Tâm cảnh của chúng ta đều là như vậy. Chúng ta phải tạo phương tiện, cơ hội tốt nhất để thiện tâm, thiện hạnh của chúng ta có thể dẫn khởi. Hằng ngày, chúng ta niệm Phật niệm niệm nói nhau mà chúng ta vẫn cảm thấy khó, vì vậy việc đạt đến sự nhất tâm, lý nhất tâm là rất khó.

Hòa Thượng nói: “**Sự nhất tâm chính là tâm chúng ta giữ chặt câu “A Di Đà Phật”, cũng là tâm thường nhớ Phật, nhớ nghĩ đến tướng hảo, sự phát tâm, tu trì,**

đại nguyện của Phật. Nếu chúng ta có vọng tưởng thì chúng ta liền dùng cách này để đối trị". Người xưa thường dạy chúng ta nhớ đến đài hoa sen, nhớ đến chân mày của Phật. Người có căn tánh như chúng ta không thể làm được phương pháp này vì chúng ta không thể quán sát được sự phát tâm, tu trì của Phật.

Phật phát tâm: "***Chúng sanh vô biên thế nguyện độ***". Phật dạy chúng ta phương pháp tu trì: "***Phiền não vô tận thế nguyện đoạn, Phật đạo vô thượng thế nguyện đạt***". Hòa Thượng nói, cuộc đời cần có những tấm gương để chúng ta soi chiếu, phản tỉnh.

Hòa Thượng nói: "***Ức Phật niệm Phật, then chốt ở chỗ nhất tâm. Chúng ta có thể nhất tâm niệm Phật thì mới có thể có được thành tựu. Chúng ta dùng tâm tạp loạn niệm Phật thì chúng ta chỉ trông được thiện căn***". "Ức Phật" là nhớ Phật. Chúng ta dùng tâm tạp loạn niệm Phật thì chúng ta mới chỉ trông được duyên với nhà Phật, chúng ta chưa thể làm được Bồ Tát Bất Thối. Chúng ta niệm Phật như nhai tràu mà chúng ta muốn làm Bồ Tát ở thế giới Tây Phương Cực Lạc thì giống như chúng ta muốn đem cát nấu thành cơm!

Hòa Thượng nói: "***Lý niệm là niệm Phật phải tương ưng với tự tánh. Lý là chân tâm, bản tánh là lý thể của tất cả vạn vật. Việc này chúng ta làm không tới! Chúng ta không làm được lý nhất tâm bất loạn nên chúng ta làm từ sự nhất tâm bất loạn. Chúng ta chỉ cần giữ tâm không tạp loạn, đạt đến nhất tâm bất loạn, khi chúng ta đạt đến nhất tâm bất loạn thì chúng ta không cần phương tiện nào khác cũng đạt được tự khắc tâm khai, khai mở được tâm***". Người đạt được lý nhất tâm bất loạn thì đạt được phẩm thứ chín trong chín phẩm vãng sanh, là thượng phẩm thượng sanh, tự tại, vô ngã. Bài học hôm nay rất cao, chúng ta học để biết cảnh giới của pháp môn niệm Phật rất cao. Niệm Phật có sự nhất tâm, lý nhất tâm, chúng ta phải bắt đầu từ sự nhất tâm, chính là chúng ta dùng câu "***A Di Đà Phật***" buộc tâm, không để tâm vọng tưởng.

Từ sáng đến chiều chúng ta niệm rất nhiều niệm buồn vui, thương ghét, giận hờn nhưng chúng ta không niệm Phật. Có những hôm đến buổi chiều, tôi mới nhớ ra là mình chưa niệm Phật. Trước ba bữa ăn, trước khi đi ngủ tôi đã có thói quen niệm Phật nhưng trong ngày, tôi không nhớ niệm Phật. Câu Phật hiệu đối với chúng ta quá xa lạ. Chúng ta đã quá quen với việc niệm "*tự tư tự lợi*", "*danh vọng lợi dưỡng*", hưởng thụ "*năm dục sáu trần*", khi chưa có cơ hội, chưa gặp duyên thì những tập khí này cũng dấy khởi. Nghiệp chướng của chúng ta quá sâu nặng nên ngày ngày chúng ta cần tu giới định tuệ, diệt trừ tham, sân, si. Nơi nào khiến chúng ta có thể dấy khởi tập khí thì chúng ta phải mau tránh xa.

Chúng ta học Phật nhưng chúng ta bị lui sụt là vì sự phản tỉnh, đề cao cảnh giác của chúng ta không tốt. Có người nhìn thấy người khác có thần thông, họ tu học không có kết quả nên họ bỏ Phật pháp để đi theo tà ma. Chúng ta tu học không có kết quả thì chúng ta sẽ thôi tâm, mất đi đạo tâm. Trong nhà Phật, chúng ta tu học mà không có tiến bộ là chúng ta đã thụt lùi, thời gian lâu dần thì chúng ta mất tín tâm, đạo tâm. Hằng

ngày, chúng ta học tập để nuôi lớn tín tâm. Nếu chúng ta không học, không hiểu thì chúng ta sẽ dần mất đi đạo tâm. Lớp học của chúng ta, sau gần 2000 buổi học cũng đã rất nhiều người bỏ cuộc. Có những người đã bỏ nghe pháp Hòa Thượng, bỏ niệm Phật thậm chí bỏ việc học Phật. Chúng ta ở trong ngôi nhà giải thoát mà chúng ta không được giải thoát, không an vui thì chúng ta sẽ bỏ học Phật. Chúng ta đã có phương pháp trong tay mà chúng ta bỏ lỡ thì rất đáng tiếc!

Nhiều người thấy tâm người khác không mạnh mẽ, quyết liệt nên họ đến khuyên dụ. Mọi người đều biết tôi có niềm tin vững chắc, tôi làm một cách quyết liệt nên không ai đến khuyên dụ tôi. Trước đây, tôi chỉ dịch đĩa của Hòa Thượng Tịnh Không, ai nhờ tôi dịch đĩa của người khác thì tôi đều từ chối. Khi tôi dịch đĩa của Hòa Thượng giảng, tôi không cần suy nghĩ, Ngài nói câu nào thì tôi đã hiểu câu đó. Tôi bị bệnh khổ chướng ngại, không thể đánh máy nhưng tôi vẫn đang dịch cùng mọi người. Tất cả mọi việc đều do chúng ta dụng tâm. Người xưa nói: “**Chế tâm nhất xứ vô sự bất biện**”. Tâm chúng ta tập trung về một nơi thì không có việc gì là chúng ta không làm được. Chúng ta phải thật tin vào những lời dạy của Hòa Thượng.

Ngày đầu tiên khi tôi bắt đầu phiên dịch, tôi nghe Hòa Thượng nói, ngày nay, ngoài các đạo tràng mà mọi người trực tiếp gặp nhau, chúng ta phải tạo ra những đạo tràng trên không gian mạng, sau đó, tôi đã nghĩ ngay đến lập một trang web. Người viết trang “*tinhhongphapngu.net*” đã 10 năm rồi không liên lạc với tôi, gần đây họ liên hệ lại và nói muốn nâng cấp băng thông của trang web để mọi người có thể truy cập nhanh hơn. Chúng ta nghe lời và thật làm thì chúng ta sẽ chân thật có kết quả. Tôi nghe lời, thật làm theo Hòa Thượng nên tôi đã có được một chút kết quả, làm được một chút việc lợi ích chúng sanh!

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!